

MEDITATIE

de Diana-Florina Cosmin

Despre toate
lucrurile
care n-au venit

Și, aș adăuga cu mintea de acum, nici nu trebuiau să vină.

De curând am recitat, cu mintea de la (aproape) 32 de ani, o carte pe care am iușit-o în adolescență: „*Le Livre du Bonheur*” (tradusă la noi „Cartea fericirii”), de Nina Berberova, una dintre romancierile ruse a cărei scriitură mă fascinează. Cartea începe cu sinuciderea celebrului violonist Sam Adler, care o tulbură profund pe cea mai bună prietenă a lui din copilărie, Vera. La rândul ei, Vera traversează o existență dezamăgitoare față de așteptările pe care amândoi și le trasaseră când erau mici și plini de speranță. Din acel moment, povestea prieteniei dintre Sam și Vera este prezentată, retrospectiv, în paralel cu încercarea Verei de a-și desluși viața. E o carte ușor întunecată, așa cum e literatura rusă în general, dar care ascunde în miezul ei foarte multă lumină și seninătate.

Răsfoind cartea, mi-a atras atenția un citat pe care îl subliniasem demult cu roșu. Contrar obiceiurilor de bon ton, eu una scriu pe cărți, le adnotez, încercuiesc cuvinte, tocmai pentru că le iubesc și vreau să-mi cartografiez calea parcursă prin ele. Când revăd o carte pe care am mângălit notițe sau gânduri doar de mine știute, e ca și cum mi-aș găsi drumul pe o hartă desenată tot de mine, cu ani în urmă. Citatul ales în urmă cu 15 ani suna cam așa: „*Anii trec și ne spunem: cutare lucru putea să fie și n-a fost. Și, spunându-și ca pentru sine: Doamne, mulțumescu-ți! Și începi să consideri o desfătare simplul fapt că ceva anume n-a avut loc. Dar, cât ești tânăr, poți să înțelegi asta? E vârsta la care îi smulgi vieții fiecare bucățică. Și ce plăcere să fie aceea de a te bucura că ceva n-a fost, că ai pierdut ceva? E vremea când dai năvală, pentru harul unei singure clipe, din curiozitate, din pasiune ești gata să transformi în destin întâlnirea cea mai neînsemnată.*”

La finalul paragrafului, m-am simțit ca și cum îmi ținusem respirația, așa că am tras aer în piept și m-am lăsat în scaun. Cu siguranță, la vremea respectivă îmi plăcuse citatul pentru că enunța o idee frumoasă. Acum, însă, înțelegeam exact cuvintele

Ninei Berberova, amintindu-mi de toate lucrurile pe care mi le-am dorit cu ardoare de-a lungul anilor și care nu și-au croit drum până la mine. Vizitând, în minte, viața pe care mi-ar fi creionat-o acele vise, îmi dau seama că aș fi fost probabil profund nefericită. Cu cât mă afund mai mult în acel scenariu paralel al vieții mele, cu atât îmi dau seama că locul meu nu era acolo.

Am interpretat de multe ori rugăciunile neascultate drept refuzuri. Cum se poate ca, atunci când îți dorești ceva din tot sufletul, când pui toată energia ta și îți torni toată capacitatea de visare în acel lucru, să nu se întâmple? Așa gândeam pe-atunci, pierzându-mi periodic încrederea în toate teoriile de gândire pozitivă, vizualizare și programare mentală. Și, recunosc, de multe ori am spus sau am gândit că în mod sigur nu am noroc. Cum altfel s-ar explica faptul că atâtea lucruri pe care mi le-am dorit cu toată capacitatea mea de a dori nu s-au întâmplat?

Conform zodiacului chinezesc, în 2016 începe o nouă decadă a norocului pentru mine, ceea ce m-a inspirat să fac un bilanț. Recapitulând toate solicitările mele fierbinți, providențiale, rostite cu sufletul așezat pe tavă, îmi vine din nou să trag aer adânc în piept, dar nu de oftat, ci de ușurare. Cât de bine o înțeleg acum pe Vera și desfătarea ei de a ști că un anume lucru n-a ajuns să se mai întâmple niciodată. Dacă s-ar fi întâmplat, nu aș fi fost acum în acest punct din viața mea, lucru care mă sperie puțin. Și da, chiar există plăcere în simplul fapt de a fi pierdut ceva, de a-ți fi ieșit din viață oameni, de a fi ratat unele experiențe pe care le credeai de neratat.

E o plăcere stranie, comparabilă cu mulțumirea pe care o ai când ești la capătul de sus al unei scări rulante și privești în jos, cu ușurare. Norocul poate însemna uneori să nu primești ceea ce credeai că-ți trebuie, ci să primești ceea ce îți trebuia cu adevărat. Granița dintre dezamăgire și noroc are câteodată grosimea unei pânze de paianjen, pe care – vorba cântecului din copilărie – ne legănăm de multe ori greutatea speranțelor noastre. □